

[Kai Moltke.]

af § 112. Jeg tror, man må sige, at denne paragraf i sin indledning er noget af det mindst organiske, noget af det mest uklare og usammenhængende, der er præsteret i lejeloven. Størstedelen af mine ændringer hertil er et forsøg på at bringe lidt logik i den galskab, der er formuleret her. Desuden er der nogle tilføjelser, som så at sige er aktualiseret af tiden.

Der er bl. a. forslaget om, at hvis rammerne for forbedringen overskrides ud over, hvad nævnet har godkendt eller byggetilsynet tilladt, så kan lejeforhøjelse kun foretages efter de oprindeligt godkendte projekter. Vi fik jo i går demonstreret, hvordan man ude i Glostrup skød ud i luften og fik lejen femdoblet ved et ombygningsforetagende, som ikke var under kontrol. Jeg tror altså, man skulle tænke over denne bestemmelse og også over den bestemmelse, vi foreslår om erstatning i form af lejenedsættelse for den gene, der tilføjes lejerne, hvis en ombygning trækker i langdrag. Det står i vort ændringsforslag til samme paragraf, så hvorfor ikke tage det med her? Hvorfor ikke have tid nok til at være logisk med hensyn til denne lovgivning?

Så er der det sidste punkt. Man kan jo se, at når spekulatjonen bekæmpes ét sted, dukker den op et andet sted, og i stk. 4 i vort ændringsforslag til § 112 drejer det sig om installation af forbedringer i form af løsøre. Også det er et spørgsmål, som jeg før her i tinget har diskuteret med den højtærede boligminister. Her foreslår vi, at lejerne kun skal hæfte, når de har givet deres samtykke til installation af sådant løsøre i deres lejligheder, da det jo intet har med lejlighedens almindelige beskaffenhed at gøre, og at de kun skal betale det, som installationsomkostningerne og varens pris betinger, mens installation af løsøre ikke derudover kan betyde øget brugsværdi.

Endelig en ændring, som jeg bebudede allerede ved behandlingen af lovforslaget om boligbyggeri: hvis det er sådan — som vi fik at vide i udvalget — at man ikke kan fremskaffe egnede lejligheder for mindstbemidlede i nybyggeriet, skal de kommunale boliganvisningsudvalg kunne overføre ledige lejligheder i det ældre byggeri til brug for mindstbemidlede familier. Dette vil kunne

betyde en løsning af disse familiers boligproblemer og en formindskelse af det offentlige udgifter.

Nu er tiden jo fremskreden, og selv om jeg kunne have lyst til at komme med mange flere bemærkninger til dette lovforslag, tror jeg, jeg må sammenfatte det sådan, at alt det, som jeg foreslår, måske bortset fra liberaliseringstendenserne, jo i virkeligheden dækker det, som socialdemokratiet bekender sig til på landets talerstole, og afstemningen her i tinget med alle dets undskyldninger kan kun vise, om partiet stadig følger apostlen Paulus, som jeg før har nævnt, i det, der hedder: alt det gode, som vi vil, det gør vi ikke, og alt det slette, som vi fristes til, udsætter vi et stykke tid, men agter også at gøre i fremtiden.

Grøndahl: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Rimstad, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne komme med et par bemærkninger.

Ved første behandling af nærværende lovforslag sagde vi, at vi ville afvente udvalgsbehandlingen for at se, om den højtærede boligminister alligevel ikke ville føle sig fristet til at gøre ret og skel og give grundejerne, hvad der retfærdigvis tilkommer dem som medlemmer af vort samfund, nemlig en behandling, der stiller dem lige med den øvrige del af befolkningen, altså — hvad der burde være en selvfølge — giver dem dækning for deres øgede vedligeholdelsesudgifter.

Efter at have gennemlæst betænkningen og ændringsforslagene står det os klart, at den højtærede boligminister — på grund af det sig nærmende valg vel — har været så fjernt fra disse tanker, at der i hans ændringsforslag end ikke findes den mindste imødekommenhed over for de af os fremførte rimelige og retfærdige synspunkter.

Vi vil derfor i dag anbefale at stemme imod ministerens ændringsforslag, og naturligvis anbefaler vi også at stemme imod de af socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag.

Til de sidste vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning. Den sprogbrug, der tages i anvendelse i disse forslag, forekommer mig ikke at høre hjemme i et lovgivningsarbejde, men måske nok i en politisk propaganda-pjece, hvis man ikke stiller alt for store krav